

SKVALLERKOLUMN:

CLARA OLAUSSON
OCH/ELLER
GEORGES BATAILLE

Vad löjligt det vore om jag citerade Jacques Lacan här, som om jag vore Liv Strömquist utan en serieruta... nej jag citerar Dodie Bellamy, som tvärtemot Lacan, sa att det är *livet som dödar ordet*. Det är livet som sätter fiktionen ur spel och tar död på det som kunde vara för oss en vacker fantasi så nära att den bränns. För visst är det outhärdligt att skriva om det som en gång var istället för det som är, eller blir? Förstår någon vad jag menar, kippanades efter andan, skriver vi ner ordet i samma sekund som det når kroppen... *Nuets sötma ville översättas i min mun, men kunde bara materialiseras genom fingrar på ett tangentbord. Jag ger upp mig själv till*

den vaga närvaro som ordar genom mig. Nåväl, fiktioner eller inte, nu är jag här. Inget smakar sött, men vi provar ändå, jag lovar att inte vara så.... intensiv: När jag gick med på att temaredaktören här tidskriften var det i förhoppning om att få läsa bidrag som begick grova brott mot form. Vad korkat av mig! Vissa former måste fyllas, tur att "innehåll" finns... För övrigt hatar jag Lacan, jag grundar det inte i någon regelrätt bildning i hans lära utan bara i en ren och skär magkänsla, för mig är Lacan en fiende, en fiktiv nemeses som jag hela tiden måste bekämpa. *Å gud! Vad skulle han säga om det?* Jag vet ju inte, jag har inte läst honom!

Catherine Clément, som jag hittat genom Dodie Bellamy, berättar om *synkope*. Ett tillstånd som försätter den autonoma medvetna författaren i ett tillstånd av tvivel och dissonans, textens rörelse stannar upp; vi kan jämföra det med att nysa. När jag skriver vill jag inte veta vilken form jag antar efter *synkope*. Jag kan vara Georges Bataille, som kan vara en varg, som kan vara en flicka. Jean Rollin, son till en av Batailles flickvänner Denise Rollin, berättade om hur han och Georges en gång stod och tittade på när två flickor hade tagit sin första nattvard. Medan de gick därifrån sa Georges: "Det där är inga flickor, det är vargar i förklädnad." Eftersom jag inte är Clara Olausson, utan Georges Bataille, vet jag vad jag menade. Och ni?

Låt oss säga att fiktioner oftast kommer i givna former. Den välskrivna novellen, den gripande romanen, alla produkter av ett rigoröst och kontrollerat arbete. Att följa ett narrativ, att ha ett medryckande men inte svårt språk, att veta precis hur mycket som bör skäras bort för undertext... *Snark...* När Elfriede Jelinek blev tilldelad Nobelpriset hoppade en akademi-ledamot av i protest, inte konstigt att förstå varför, då hon inte alls bryr sig om något av det ovanstående, även om Nobelpristagare givetvis ges rätten att vara lite mer komplexa; får de absolut inte vara dumma, de får absolut inte ha kul, det är faktiskt ett seriöst arbete, att behandla språket som ett instrument som ska stämmas... Det är äckligt att ha roligt, att som läsare bevittna när en författare förlorat kontrollen över formen, det är... self-indulgent(?), ogeneröst mot den stackars läsare som vill hänge sig en eskapism som är för henne, inte för författaren... *"ibland försöker någon av*

kvinnorna att ansluta sig till livet som drar förbi och prata en liten stund. men tyvärr kör livet ofta sin väg i en bil, alldeles för snabbt för en cykel. vi ses!" Med det sagt, är jag i denna text livet och ni kan försöka prata en liten stund, och sen måste ni hänga med! stanna inte där ni är! STANNA INTE DÄR NI ÄR! ni kommer ha det tråkigt!

Tänk att sätta sig ned och skriva något som får epitetet "diskbänksrealism". Georges Bataille skrev en gång att han inte kan skriva något om han inte också lever det. Jag vet det, eftersom jag är hon, och ja, Georges Bataille är en flicka. Det finns inget att säga om samtida litteratur, för den är tom. När Antonin Artaud skrev att allt skrivande är skräp, hade han rätt. När Antonin Artaud skrev att hela packet av litteratur-människor är skräp, hade han rätt. Jag kan inte komma på något mer tomt än en samtida roman. Det är ingen som vill leva sitt skrivande längre, alla är för upptagna med att lista ut hur man kan leva *på* det. Tyvärr har jag befunnit mig i kontexten "skrivarlinje", den mest nedriga och vedervärdiga av institutioner. Tyvärr har jag varit väldigt drabbad av att hitta ett narrativ, som om mitt skrivande var en gåta som orden skulle besvara, som om det var något seriöst, ett arbete som skulle producera något enhetligt eller relevant för en större massa. Nu kanske folk vill vara produktiva, det får dom väl vara, men jag vill rädda de monstrosa skrifterna från att bli tama, tomma, tråkiga. Någonstans släcks en låga som borde bränt ner en hel skog!! Jag vill hålla bensin på den. Jag brukade också ha tråkigt, men innan jag hade tråkigt hade jag det kul, och nu har jag det roligt igen! Jag hoppas ingen som skriver vill bli en "författare", jag hoppas

ingen som skriver poesi jobbar på ett "projekt". (En liten kampsång jag hittat på: TVINGA POETER ATT SKRIVA DIKTER IGEN!) Var är alla monster? Ja, de är någonstans och är monster, de sitter inte och konstruerar en dramatisk kurva i alla fall. De blir inte utgivna, de kanske är självutgivna, kanske finns någon i den här tidskriften; vem vet... Nej men jag vill säga en viktig sak, jag tar inte skrivande på allvar, därför vill jag inte heller att någon läser min text med så stort allvar att de måste applicera all sin smak på den... Jag är vad man kallar för en Tjej. Det vill säga Georges Bataille; den viktigaste samhällsfrågan för mig är att vara ett hål. Kommer ett hål någonsin vara ett monumentalt narrativt bygge? Absolut inte...SÅ GÖR INTE ETT MONUMENT AV MIG!

Dodie Bellamy skriver att livet dödar ordet, jag vill hävda att det finns konkreta bovar: Skrivarlinjen dödar ordet, Förlagen dödar ordet, Författaren dödar ordet, Poeten dödar ordet, vågar jag säga att L'amour – La mort dödar ordet eller kommer chefredaktören vilja stryka det? Hädelse!

Om den här texten har en röd tråd, hoppas jag den är tappad. Någon tog den för att ta sig ut och lämnade aldrig tillbaka den. Jag läste Dodie Bellamy och fann en slags idol. Jag vågar inte säga något positivt om det som finns utgivet översatt på svenska, utan rekommenderar att läsa *The Letters of Mina Harker*; och jag har inga problem med att personligen dela med mig av några pdf:er (hit me up: 0723572026). Hon använder Mina Harker som en litterär maskin som hon tar isär och sätter ihop, till ett monster med flera munnar. Ett okontrollerat monster

som inte kan rå för sig själv, det måste mättas, det måste glupskt föräta sig själv på hyperboler, överdrifter, tills det slutligen kommer ut i en spyta, blandat med skammens söta slem. Bellamy lärde sig av Kathy Acker, att vad du än stjälar av någon annan författare, dränk det i sex, tortera det. Jag tar tipset och springer med det, för över stafettpinnen till er: stjäla det ni vill ha, dränk det i sex, gör ingen fotnot, säg ingenting. Nu är det ditt! Nu kanske någon (jag) tänker.. men du hänvisar jättemycket i den här texten och inget säger särskilt mycket egentligen! Det är sant... Men det här är ingen dikt...inte heller någon akademisk prosa... Jag skriver en skvallerkolumn, och jag skvallrar om mig själv! Jag ger också bort massa tips, rekommendationer till vidare läsning, visdomar...*très généreux de ma part!* Intensiteten i orden föregår texten, kan ni tänka er det? Tänk inte *så* mycket.

Hmm... låt oss anta att det är tjejer som äger avgrunden, och att alla andra bara tittar ner i detta hål... nej. Låt oss anta att tjejer har täckt över avgrunden med skönlitterära aspirationer, poetiska beskrivningar av språkets villkor, och gud förbjude... autofiktion! The Girlbossification of dagböcker. Låt oss anta att det finns en rädsla över att inte vara originell... vad löjligt! Var mindre originell, snälla! Låt oss anta att ingen är intresserad, nej låt oss anta att ingen någonsin var intresserad av de fiktioner som tjejer håller på med... jag är inte feminist men... det kanske jag är! Jag är inte intresserad av att vara ett offer omgiven av min poetiska skörhet... jag är inte intresserad av att stycka upp ett narrativ i ensidesmeningar, som i slutändan blir en gravskrift över något trauma

i mitt liv. Varför är alla andra så intresserade av detta "diktjag" och varför är de okej med att förlika sig med det? Jag har inget diktjag... å herregud! *Hur kan jag!* Jag vet inte vad jag ska säga, killar är inte bättre på den fronten, säg en diktsamling som faktiskt är en samling dikter och inte en samling ord som sammanfattar något som aldrig borde sammanfattas från början... För att komma till poesin måste man nog överge samtidens poetiska konstruktioner... eller "strukturer" som man kanske kunde säga, som om man studerade en slags makthierarki, på en plats där ingen har någon makt, för ingen bryr sig om poesi! Dagens utgivna poeter kan skriva vad som helst men de väljer att skriva typ tre ord per sida... jag kan inte förstå det. *Vill ingen ha roligt i det här landet?*

Okej om jag ska vara helt ärlig är det en slump att jag hamnade här. Jag vet varken var jag börjar eller var jag slutar; när jag skriver medvetet eller omedvetet: *synkope*. Jag hade ingen plan, ändå känns detta planerat. Har livet mördat ordet än? Låt oss i så fall hoppas att alla ord också kan väcka det döda till liv igen. Genom noveller, dikter, verk som går bortom kategorier, essäer om påhittade och riktiga människor och saker. Låt oss inte längre stycka döda kroppar i hopp om att göra dem enklare att begrava i ett sparsmakat språk... vi slåss mot en fiende och den heter Vetenskap, Kultur, Journalistik... jag är friskförklarad och allt jag säger är sant... jag skriver det här till er för jag vill inte skriva det någon annanstans... Jag tycker det är lite trist att Clarice Lispector sa att hon tyckte det var jobbigt att skriva, för jag tycker det är töntigt när författare säger så... *skriv inte då?* Sen läser jag Elfriede Jelinek och

ba wow... hon har verkligen roligt... här är en kvinna som har kul. Men det är ju bara min fantasi... Vi måste föreställa oss Elfriede Jelinek skrattandes!

Varje berättelse är så att säga Valid, men inte min, och det är så jag vill ha den. Gud förbjude om jag sa något om samtiden i stort, om jag representerade eller kritiserade... Det är inte min uppgift när jag skriver. Jag vill verkligen bara ha mina ord, som aldrig är nog. Om något så skört som livet tar livet av orden får det väl vara så, vem visste att livet kunde vara så dödligt?! Jag kommer fortfarande likt en andebesvärjare fortsätta göra allting levande igen, penna tangentbord mobil eller whatever... *I'm here to fuck around and have fun!*

Det jag planerade att skriva till det här numret var en text baserat på mitt liv, ja, det är helt sjukt... Den skulle heta "Georges Bataille-rekonstruktionen" eftersom jag är Georges Bataille, något jag försökt smyga in här och var i denna text. Men det blev inget med det. Jag vet inte om jag kan peka ut exakt vad som hände, men det hände inte. Istället skriver jag den här babbliga texten om hur mycket jag hatar och älskar. *You're not a lover 'til you blab about it* skriver Robert Glück i Jack the Modernist, alltså kan vi konstatera att hur mycket jag än verkar hata, så älskar jag ännu mera, för gud vad jag kan babbla... **Let's go lovers!** Jag vet att Jonathan (Brott) var intresserad av att stryka en del där jag skriver att jag avskyr Lacan, eftersom det antagligen ansågs onödigt för texten, men nu har jag skrivit ännu mer, och jag tycker allt är nödvändigt. Varför? För jag säger det. Det är så roligt att skriva fiktion, för jag kan insistera att varenda mening är betydande för mysteriet läsaren ska lösa. Varenda ord i

denna text är i själva verket en såkallad nyckel... Nu kanske ni undrar var låset är? Nej det gör ni inte, ljug inte! Ni vet att jag bara försöker vara lustig! Jag kommer inte ihåg vilken fransk gubbe som skrev det här, men det är mycket möjligt att det är från en hata-Adorno-text av Jean-Francois Lyotard (*författarens anm. det är den texten*). Att det viktiga med en text är inte vad den är, vad den betyder, vad den innebär. Vad GÖR texten? Ibland säger någon "jag fattar inte", det är det dumaste man kan säga. Vad finns det att fatta? Det luddiga och okontrollerade som vi inte kan känna till, det är inte där för att förstås. Man vill ha kunskap som ett sätt att kontrollera rädsla: en intensitet som skulle kunna göra något om man inte motarbetade den med varenda förnuftigt ord man kunde komma på. Det vore så pinsamt om man fattade "fel", nämligen. Well... Jag är här för att säga att det går inte att fatta fel. **DU HAR MISSFÖRSTÅTT MIG RÄTT!**

Nu underkastar vi oss fiktionerna som följer, som inte kommer fylla några funktioner, om du nu letade efter några... Begreppen är nämligen förvirrade, dunjackorna är fejk, poeten Bliss Ernaux har gjort en cover på *No tears left to cry*, det finns en inneboende logik i en eld-tornado, och om jag inte faller ner i ett kulturhistoriskt svart hål, åker jag till Hula Hula-kusten för att logga ut. Stanna inte där ni är, tålmodiga läsare, vänd nu blad!

**Clara Olausson/Georges Batailles
lästips, PDF-material tillgängligt
upon request:**

Phonezone, Dodie Bellamy

The Letters of Mina Harker, Dodie Bellamy

Low Culture, Dodie Bellamy

Syncope – The Philosophy of Rapture, Catherine Clement

Älskarinnorna, Elfriede Jelinek

Mina samlade verk, men här: *On Nietzsche*
*(Mycket viktigt att det är Bruce Boones översättning,
Stuart Kendall måste lämna mina ord ifred)*

Selected writings, Antonin Artaud (red. Susan Sontag)

Lust, Elfriede Jelinek

Jack the Modernist, Robert Glück

Adorno as the devil, Jean-Francois Lyotard

Hur jag blev gåsen

Johan Espersson

Från Silkesmarknaden i Beijing, det enorma huset med piratkopior, köpte jag fakeade kläder. Bland annat canada goose. Trots att den var fake var den varm. De som sålde varorna berättade att de bodde i trånga lägenheter. De var utmattade. Hemma i Sverige bar jag den ofta. Var det att fågeln helt igenom var konstgjord? Eller att man använt en *sämre* fågel? Allt gick med tiden sönder. Jag tänkte alltmer sällan på semesterveckorna i Kina. Det var på vintern ett år efter som det hände. Kanske hade det varit en gradvis upplösning som jag inte noterat. Man skrattade åt mig. Redan på pendeltåget hade det känts konstigt under jackan. När jag tog av mig den var jag täckt med fjädrar.

